

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 4. காலயுத்திஸ்ரஐப்பசிமீ - 1918 ஸ்ரீ அக்டோபர்மீ இதழ் 10

திருமந்திரம்.

சிவசிவ வென்கிலர் தீவினே யாளர்
சிவசிவ வென்றிடத் தீவினே மாளும்
சிவசிவ வென்றிடத் தேவரு மாவர்
சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே.

சிவஞானபோதம்.

ஆறஞ் சூத்திரம்.

(196 - வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இரண்டாமதிகரணம்.

இருதிற் றல்லது சிவசத் தாமேன
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே.

(இ-ள்.) அறியப்படும் அசத்துப் பொருளும் அறியப்படாத
சூனியப்பொருளும் ஆகிய இவ்விருபகுதியுமன்றி, ஒருவாற்றால்
அறியப்படாமையும் ஒருவாற்றால் அறியப்படுதலுமாகிய இரண்டு
வகையாலும் சிவசத்தாம் எனக் கூறுவர் மெய்யுணர்வினில் பெற்
றுயர்ந்தோர். (எ-று.)

இதில் 1-வது—தன்னுற் கூறப்படும் பொருள்— அப்பிரமேய
மாக அறியப்பட்டவனே யான்,

2-வது—ஐயப்பாடு—முதல்வன் வாக்கு மனதீதப் பொருளோ, கோசரப்பொருளோ. (கோசரம் = அறியத்தக்கது.)

3-வது—பிறர்கூறும் பக்கம்— வாக்குமனதீதமாகிய அநிருவசனம் என்றல் பொருந்தும். கோசரமாமென்றல் பொருந்தாது. (இது மாயாவாதிகள் பக்கம்.)

கோசரமாமென்றல் பொருந்தும். வாக்குமனதீதம் என்றல் பொருந்தாது. (இது நையாடிகர் முதலியோர் பக்கம்.)

பாவனைக்குக் கோசரமாதலேயன்றித் தன்னுணரும் உணர்விற்குக் கோசரமென்றல் பொருந்தாது. (இது பாதஞ்சலர் பக்கம்.)

பசத்துவம் நீங்கியவழி ஆன்மஞானத்திற் கோசரமாம் — (இது சமவாத சைவர் பக்கம்.)

முத்தியிற் சிவமேயன்றி உயிரென வேறின்மையின் உயிருக்குக் கோசரமாதலென்பதொன்றில்லை. (இது சிவாத்நுவித சைவர் முதலியோர் பக்கம்.)

4-வது— மறுத்துரைக்குஞ் சித்தார்த்தத் துணிபு— வாக்கு மனங்களால் ஒதி யுணரப்படும் நிருவசனப்பொருளைச் சாதனங்கள் என்று அறியவேண்டுமெதில்லை யாகையாலும், ஒருவாற்றாலும் அறியப்படாத அநிருவசனப் பொருள் சாதனத்தினின்றும் அறியப்படுதலில்லையாகையாலும், அறியப்படுதலும் அறியப்படாமையுமாகிய இவ்விருதன்மையுமின்றி வாக்குமனதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவமாம். (வாக்குமனதீதமாவது பசஞான பாசஞானங்கட்கு எட்டாமை. கோசரமாவது ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றனரும் அதுபவஞானமாத்திரைக்கே விளங்குதல். வாக்கு என்பது நாதமுடிவான பாசஞானத்தையும், மனம் என்பது பசஞானத்தையுமாம். முற்கூறிய ஐவரும் பின்வரும் ஐந்து வெண்பாக்களால் முறையே மறுக்கப்படுதல் காண்க.)

5-வது இயைபு—உதாரண வெண்பா.

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்றா மென்றாலென்
கண்ணி யுளதென்றன் மெய்கண்டா—னெண்ணி
யறிய விரண்டா மசத்தாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்றா ளாம்.

(இ-ள்.) எண்ணிய சத்து அன்று அசத்து அன்று ஆம் என்றால் உளது என்றல் என்கண்ணி—பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப்பொருள் விவகாரத்திற் கருதப்பட்ட சத்து மன்று அசத்து மன்று என்னின், அங்ஙனம் ஒரு பொருள் உண்டென்பது யாது பிரமாணங்கருதியோ?, அதனைக் கூறுவாயாக. (பிரமாணம் உண்டெனின் அதற்கு அதுபிரமேயம் எனப்பட்டு ஞேயமாவான் செல்லுமென்றஞ்சிப் பிரமாணமில்லை யென்பையாயின்—மெய்கண்டான் எண்ணி அறிய இரண்டு அசத்து ஆம் = சத்தினியல்பை யுணர்ந்தோன் ஆராய்ந்தறியிற் காட்சி முதலிய பிரமாணங்கட்கு விடயமாவதூஉம் ஒருவாற்றாணும் பிரமாணமல்லாத சூனியமுமாகிய இரண்டும் மேற்கூறியவாற்றான் அசத்தேயாம்—ஆதல் சத்து ஆம் அறிவு அறியா மெய் சிவன் தான் ஆம் = ஆதலால் சாந்தோக்கியம் முதலியவற்றுட் சத்து என்று ஒதப்படும் கட்டறிவினால் அறியப்படாத மெய்ப்பொருள் சைவ உபநிடதங்களினுஞ் சைவாகமங்களினும் அன்னியமின்றி நின்றுணரும் அநுபவமாத்திரையிற் கோசரிப்பதென்றோதப்படுஞ் சிவனருளாவதன்றி நீகூறுஞ் சூனியமன்று. (எ-று.)

இதனால், “பரமார்த்தமாகிய பரப்பிரமப்பொருள் அவிச்சைவயத்தான் ஞாதாவெனவும் ஞேயமெனவும் பகுக்கப்பட்டு, முன்னர்க்கூறப்படுஞ் சாதகங்களினின் றறியவும்படும். அவிச்சைநீங்கிய வழி அப்பகுப்பின்மையாற் சத்தென்றதல் அசத்தென்றதல் ஒருவாற்றாணும் ஞேயமாமாறின்றிக் கேவல ஞானமாத்திரையேயாய் நிற்பதொன்றாகலான் அது கோசரமாம் என்றல் பொருந்தாது” என்கூறும் மாயாவாதியை மறுத்து “சத்துமன்றி அசத்துமன்றி ஒருபொருள் உண்டு எனின் அதற்குப் பிரமாணம் என்னை? பிரமாணத்தீதமாகிய சூனியம் எனின், சூனியமும் அழிபொருளுமாகிய இரண்டும் அசத்தே யென்பது மேற்காட்டினமையால் பிரமப்பொருள் அசத்தென்னப்பட்டுச் சத்தென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுமாகலின் அவற்றுட் சத்து என்றோதப்படும் பரப்பிரமப்பொருளாவது உண்மை ஞானத்திற் கேசரிப்பதென யாங்கூறுஞ் சிவமேயன்றி நீ கூறும் சூனியம் அன்று” என்று கூறி கோசரம் என்றதனை வலியுறுத்தியவாரும்.

நவராத்திரிவிரதம்.

முன்பொரு திரேதாயுகத்தில் “துன்னூரிகலறநூறி இரு நிலை முழுவதுந் தனதெனக்கோலித் தன்மதவாரணந்திசைதொறு நிறு விய திறலும், கருங்கழல் வெண்குடைக்கார் ரிகர்வண்கையும்” உடைய சுகேது வென்னுமரசன், இலக்குமியும் கண்டு பொருமை கொள்ளும்படியான அழகுவாய்ந்த சுவேதி பென்னும் மனைவி யுடன் சுகித்துவாரும் நாளில் முன்னை வீணப்பயனால் பகைவர் கையிற்சிக்கி அஸ்திர சஸ்திரங்களா லடிபட்டு அழகுசெட்டு காயப் பட்டு நடக்கச் சுவாதீனமற்றவனாயினன். அவன் மனைவி யதைக் கண்டு கடுத்துன்பமுற்று புருஷனைத் தன் தலையிலும், முதுகிலும் தொலிலும் தூக்கிக்கொண்டு காட்டிற்சென்று காய்கனி கிழங்கு முதலியவற்றைப் புசித்துக் கடுக நடந்து பஞ்சவடதீர்த்தக்கரை சேர்ந்தாள். அச்சமயத்தில் அங்கு நீராடுவதற்குவந்த ஆங்கிரச முனிவர் அவர்களுடைய நிலைமையைக்கண்டு மனமிடங்கி அருகே சென்று சுவேதியை நோக்கி அம்மா உன்னைப்பார்த்தால் இராஜ போக மனுபவித்தவன்போற் காண்கிறதே! இக்காட்டிற் சஞ்சரிக்கக் காரணமென்ன! உன்வரலாற்றைச் சொல்வாயாயின் உன் வருத்தமுற்றும் இப்பொழுதே யொழியும்படியான வுபாயம் சொல்லுகின்றேனென்றார். அது கேட்டு சுவேதி அம்முனிபுங்கவருக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்து தன் வரலாற்றைச்சொல்லி நிற்க, முனிவர் அப்பஞ்சவடதீர்த்தக்கரையானது தூர்க்கை இலக்குமி சரஸ்வதியென்னும் தேவீத்ரயம் வாசஞ்செய்யுமிடமாகையால் அச்சுவேதியை அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வித்துத் தாமும் நீராடி நித்திய கர்மங்களை முடித்துக்கொண்டு குங்குமம் கஸ்தூரி முதலிய பொருள்களையும், கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ முதலிய புட்பங்களையும், மற்றும் வேண்டிய நிலேதனப் பொருள்களையும் சேகரித்து அன்று ஹஸ்தநட்சத்திரத்தோடு கூடிய புரட்டாசிமாத பூர்வபக்ஷத்துப் பிரதமையாயிருந்ததனால் அப்பிரதமைமுதல் திரிதியை வரையில் தூர்க்கையையும், சதுர்த்தி முதல் சஷ்டிவரையில் லக்ஷ்மியையும், ஸப்தமிமுதல் நவமிவரையில் சரஸ்வதியையும் பூஜிக்கச்செய்து தசமியன்று புனர்ப்பூஜையும் செய்வித்தனர்.

அம்மூவரது கடாட்சத்தினால் சுவேதி உடனே கர்ப்பந்தரித்து நவமன்மதன்போல் ஓராண்பிள்ளையைப் பெற அக்குழந்தைக்கு

ஆங்கிரச முனிவர் சூரியப்பிரதாபனென்று பெயரிட்டு அவனைத் தமதனுக்கிரகத்தினால் சகல வித்தைகளிலுஞ் சமர்த்தனாகச் செய்தனர். பின்பு அவனுக்குத் தக்க வயது வந்தபோது அவன் தன் தந்தையின் பகைவரை வென்று தன்மாதா பிதாக்கள் கொண்டாடும்படி பட்டாபிஷேகஞ் செய்துகொண்டு குறைவற வெரு காலம் வாழ்ந்திருந்தான்.

இவ்விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்குச் சகலாபிஷ்ட சித்தியுண்டாகும். வருஷப்பிரதி வருஷம் புரட்டாசிமீ பூர்வபட்சப்பிரதமை திதிமுதல் நவமிதிதிவரையும் ஆகிய ஒன்பது தினங்களிலும் இராத்திரிகாலங்களில் பராசத்தியாகிய பரமேஸ்வரியைக்குறித்து விசேஷ ஜபதபங்கள், தர்ப்பணங்கள், பூஜைகள், ஆஹுதிகள், சந்தர்ப்பணிகள், விதிப்படி நடத்துகின்றவர்களுக்கு இஷ்டசித்திகளும் சகல சாம்பிராச்சியங்களும் அந்த மகாதேவி கடாட்சத்தினால் உண்டாகுமென்றும், ஸ்ரீவித்தியா உபாசகர்கள் முக்கியமாயிந்த நவராத்திரி தினங்களில் உபாசித்தால் மந்திரசித்தியடைவரென்றும், சகல மந்திரங்கள், ஜபங்கள், பாராயணங்கள், இந்தக் காலங்களில் செய்தால் இஷ்டசித்தி யாகுமென்றும் சாக்தேய தந்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

துர்க்கை இலக்குமி சரஸ்வதி ஆகிய இம்மூவரையும், மும்மூன்று தினமாய் ஒன்பது தினமும் இராத்திரிகாலங்களில் பூஜிப்பது விசேஷமானதாகும். நவராத்திரி யென்னப்படும் இவ் வொன்பது தினமும் பூஜை செய்யக்கூடாதவர்

“மூலேநாவாஹயேத்தேவீம் ஸ்வரணேநவினர்ஜயேத்”

என்னும் வசனப்படி அந்தப்படித்து ஸப்தமியில்வரும் மூலநக்ஷத்திரம் தொடங்கி நவமிவரையில் மூன்று தினமாவது பூஜைசெய்ய வேண்டும். அதுவும் கூடாமற் போனால் கடைசி தினமாகிய நவமி தினம் வித்தியாபீடமாகிய புத்தகங்களைவைத்து துர்க்கை இலக்குமி சரஸ்வதி ஆகிய மூவரையும் விதிப்படி பூஜிக்கவேண்டும். அப்படி பூஜிப்பதால் அத்தினம் மஹாநவமி யென்றும், அன்று செய்யும் பூஜை சரஸ்வதி பூஜையென்றும், ஆபுதங்களைவைத்துப் பூஜிக்கின்றபடியால் ஆபுத பூஜையென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

மறுநாளாகிய தசமிதிதி பஞ்சபாண்டவரில் விஜயன் வனவாசகாலம் கழிந்த பிறகு தன் ஆபுதங்களைத்தான் ஒளித்துவைத்திருந்த இடத்திலிருந்து எடுத்து உபயோகப்படுத்திய தினமாகையால் விஜயதசமியென்று சொல்லப்படுகின்றது.

வித்தியாரம்பத்திற்கு அது உத்தமமான தினமாகையால் வாசித்திருக்கிறவர்களும் அந்தக் காலத்தில்கிரந்தங்களைப் படிக்கவேண்டும். ஏனெனில் அது வித்தியாதரணையாக இருக்குமென்று பெரியோர் சொல்லியிருக்கின்றனர். அவ்வாறே அஸ்திர சஸ்திரவிதையை நின்றவர்களும் ஆபுதமெடுத்து விளையாடவேண்டும்.

(ஞானபாது).

ஆத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றாகுமா.

(216 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பிரியா சினேகம்பெற்ற அழகுடைய இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரேமரத்தில் கூடியிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்று இனிமையாகிய பழத்தைப் புசிக்கின்றது. மற்றொன்று புசியாது பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது. எனவும்,

ஸமானே வருஷே புருஷோ நிமக்நொ-அநீசயா சோசதி முஹ்யமாநஃ
ஜுஷ்டம்யதா பச்யத்யச்ய மீசம்-அச்ய மஹிமாந மிதி வீதசோகஃ

(முண்டகம் - சுவேதாசுவதரம்.)

புருஷன் ஒரேமரத்தில் (சரீரத்தில்) ஈசனல்லாமையால் யோகமுற்று அமிழ்ந்து சோகித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். ஆயின் அவன் எப்பொழுது மகிழ்வுடையவனாய் தனக்கு வேறுகிய பரமாத்மாவைக் காண்கின்றானோ அப்பொழுது அவருடைய கிரதீசயானந்தமஹிமைக்குணத்தை யடைந்து சோகத்தினின்றும் நீங்கினவனாகின்றான். எனவும்

திலேஷுதைலம் ததிரீவஸர்பிஃ ஆபஸ்ரோதஸ் வரணீஷுசாங்கிஃ
ஏவமாத்மாத்த்மநி க்ருஹ்யதேஸௌ ஸத்யேநைநம்தபசாயோருபச்யதி

(சுவேதாசுவதரம்.)

எள்ளில் எண்ணெய்போலவும் தயிரில் நெய்போலவும் பிரவாகத்தில் ஜலம்போலவும் அரணியில் அக்னிபோலவும் இவ்வாத்மா ஆத்மாவின்

விடத்தில் அறியப்படுகின்றார். சத்தியத்தினாலும் தபசினாலும்
இவன் அவரைக் காண்கின்றான் எனவும்,

ஆத்மர்யே வாத்மாநம் பச்யேத் (ப்ருஹதாரண்யகம்)

ஆத்மாவிலே ஆத்மாவைக் காண்க எனவும்

தமாத்மஸ்தம்யேநுபச்யந்திதீர்

தேஷாம் சுகம் சாஸ்வதம் நேதரேஷாம். (கடவல்லி, சுவேதாசுவ
தரம், அதர்வசிரசு.)

ஆத்மாவில் இருப்பவராக அவரை எந்த புத்திமான் பார்க்கிறானோ
அவனுக்கே சாசுவத ஆனந்தம். பிறர்க்கில்லை எனவும்

யஸ்யாத்மாசரீரம் யஆத்மநிதிஷ்டன். (மத்தியந்தினசாஸை)

எவருக்கு ஆத்மா சரீரம்-எவர் ஆத்மாயில் இருக்கின்றனர் எனவும்

நித்தியோ நித்தியாநாம் சேதனஸ் சேதநாநாம் (கடவல்லி, சுவே
தாசுவதரம்)

நித்தியபதார்த்தங்களுள்ளே நித்தியரும் சேதனப்பொருள்களுள்
ளே சேதனரும் எனவுஞ் சுருதிகள் கூறுகின்றன.

இவற்றால் ஆத்மாவும் ஆத்மாவினிடத்துள்ள மற்றோர் ஆத்மா
வும் என இரண்டு ஆத்மாக்கள் உள் வென்பது பெறப்பட்டது.
படவே ஓராத்மா பசுவாகிய நாம் எனவும், மற்றொரு ஆத்மா நம்
மிடத்துள்ள பரமாத்மா எனவும் தெரிவித்ததாயிற்று. அது எது
போலுமெனில் உடம்புக்கு உயிர் எவ்விதமோ அவ்விதமே ஆத்மா
வுக்கு ஆத்மாவாயுள்ளது. அதாவது உயிர்க்கு உயிராயுள்ளது பர
மாத்மா என்றும் நிர்ணயித்ததாயிற்று. தைத்திரீய நாராயணவல்லி
யும் “தஸ்யாச்சிகாயாமத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்திதீ - அந்த சிகை
யின் மத்தியிலே பரமாத்மா விசேஷமாயிருக்கின்றார்” என்று வற்
புறுத்தியது.

அல்லாமலும் பேதமுள்ள இவ்விரு ஆத்மாக்களுள் ஒன்று
ஆளுவது, மற்றொன்று ஆளப்படுவது என்பதற்கு சுருதிப்பிரமா
ணங்கள் வருமாறு:—

க்ஞாக்ஞௌத்வாவஜா வீசநீசௌ (சுவேதாசுவதரம்)

பிறவாதவராகிய அறிஞனும் அறிவிலனும் ஆகிய இருவரும் ஈச
னும் அநீசனுமாம் எனவும்

ஊராத்மாநா வீசுதேதேவஏக்: (சுவேதாசுவதரம்)

பாசத்தையும் ஆத்மாவையும் ஆளுபவர் ஏகராகிய தேவர் எனவும்

வஷாம்சேபசபதி:-பகுநாம் சதுஷ்பதாமுதசத்விபதாம் (தைத்திரீய சம்ஹிதை)

நாற்காலும் இருகாலமுடைய பசுக்களைப் பசுக்களுக்குப் பதியாயுள்ளவர் ஆளுகிறார் எனவும்

ஊரந்த்வலித்யா யம்ருதந்துலித்யா.

லித்யாலித்யே ஈசுதே யஸ்து ஸோந்ய: (சுவேதாசுவதரம்)

அவித்தை என்றது அசேதனம். வித்தை என்றது சேதனம் (ஆத்மா) இவ்விரண்டையும் ஆளுபவர் அவற்றிற்கு வேறாயுள்ள ஈசர் எனவும்

ப்ரதாஃ க்ஷேத்ரக்ஞ பதிர்குணேச:

ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ் திதிபந்த ஹேது: (சுவேதாசுவதரம்)

பிரதானத்துக்கும் (பாசத்துக்கும்) க்ஷேத்ரக்ஞனுக்கும் (ஜீவாத்மாவுக்கும்) பதியாயுள்ளவர் ஸர்வஞ்ஞாதி குணங்களையுடைய ஈசர். அவர் சம்சாரத்தின் மோக்ஷஸ்திதி பந்தத்துக்கும் காரணர்..... எனவும் ஆரணங்கள் முரசடிக்கின்றன.

இன்றோரன்ன வேதவேதாந்தங்களின் ஹிருதயம் இவ்வாற்றுக்க வேதத்திலுள்ள ஆத்மசப்தம் ஒரே பொருளைக் குறிக்குமென்றும், பசுவாகிய ஆத்மா ஒன்று, பதியாகிய பரமாத்மா ஒன்று, என இரண்டு ஆத்மாக்கள் இல்லையென்றும் ஏகாத்மவாதிகள் அஞ்சாது போதித்துச் சாமான்ய சைவர்களை மயக்குகின்றனர். அவர்களுடைய போதனையில் சிக்குண்டு இது பொய் இதுமெய் என்று யூகித்தறிய சக்தியற்று அனேகர் தியங்குகின்றனர். அவர்களுக்கு நல்ல குருநாதன் வாய்க்கும் நாள் எந்நாளோ!

வேதத்தில் ஆத்மா ஒன்றென்று கூறியது பரமாத்மாவாகிய பரம்பொருளை-பலவென்றும் உபாதிபுடையன வென்றும் கூறியது பசுக்களாகிய ஜீவர்களை. இவ்வேறுபாடுணராத வேதம் ஒன்றே என்று சொல்லிற்று என்று வீண் பூசலிடுவது அறியாமையாகும்.

தென்முகத்தெய்வம் கரத்திலேந்தியுள்ள சிவஞானபோதத்திலும் இவ்வரிய விஷயத்தை ஆசங்கித்து எடுத்துக்கொண்டு “ஒன்றென்ற தொன்றேகாண் ஒன்றே பதி.” எனவும், “பசுவாம் ஒன்றென்ற நீ பாசத்தோடுகாண்” எனவும் விடைகூறி மலைவு தீர்த்துள்ளது. வேதமானது பசுக்களாகிய ஆத்மாக்களை ஒன்றே என்று யாண்டும் மறந்துங் கூறியதின்று. இதனை

நாம்பிரமமென்றால் நடுவேயொன்றுண்டாமால்
தேம்பியெல்லாமொன்றாய்த் திகழுநாளென்னுளோ எனவும்
சொல்லுக்கடங்காச் சுகப்பொருளைநாமெனவே
அல்லும்பகலும் அரற்றுவதென் எனவும்
நான்றனெனுமயக்கம் நண்ணுங்காலென்னுனை
வான்றனெனநிறைய மாட்டாய்நீ எனவும்
விளக்குந்தகளியையும் வேறென்றார் நின்னைத்
துளக்கமறஜீவனென்று சொல்வார்பராபரமே எனவும்
பாராதிநீயாய்ப் பகர்ந்தாலகமெனவும்
ஆராயும்ஜீவனுநீ யாங்கண்பராபரமே. எனவும்
வாளுநீநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. எனவும்
ஊனென்றநாதன் உணர்த்துமதைவிட்டறிவேன்
நானென்றபாவிதலை நாணுநாளென்னுளோ. எனவும்
நானெனநிற்குஞானம் ஞானமன்றந்தஞானம்
மோனமாயிருக்க வெட்டா. எனவும்
யானெனல்கானேன்பூரணநிறைவில் யாதினுமிருந்தபேரொளிரீ
எனவும்.

நீயற்ற வந்திலையே சிட்டையதில் நீயிலையோ
வாயற்றவனை மயங்காதே - போயற்ற
நிருந்தாலும் நீபோகா யென்றுமுள்ளாய்சும்மா
வருந்தாதே இன்பமுண்டி வா. எனவும்

வரும் தாயுமானசுவாமிகள் திருவாக்கானுமுணர்க. இவற்றால் முப்பொருளுண்மைமுக்காலும் சத்தியமாகும். ஆத்மா பரமாத்மா வாகான் என்பது ஒருதலை.

அவனிவ னானது அவனருளா லல்ல
திவனவ னாகானென் றுந்தீபற
என்றுமிவ னேயென் றுந்தீபற. திருஅந்தியார்

சுபம். மெருக்கண்டநாதன் றுனை.

சோளங்கிபுரம் - சிவஅருணகிரிமுதலியார்.

ஆதிசைவகுல மான்மியம்.

(184 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இனிச் செந்தமிழ்மொழிக்கும் எல்லையில்லாத தைவிகமகிமைச
 னுள்ளன. விரிப்பிற்பெருகும். நிற்க. எல்லாப்பாஷைகளும் அந்
 தந்தத் தேசவாசிகள் விஷயங்களுணர்ந்து கோடற்பொருட்டுச்
 சிவாஞ்ஞையால் நிகழ்வனவே. ஒன்றுநதள்ளுபடியில்லை. அவற்
 றுள்ளே வடமொழி தென்மொழி யிரண்டும், சிவபிரானே இலக்
 கணவரம்பு செய்து இரண்டு மகரிஷிகளுக்குப் குபதேசிக்கப்பெற்றமை
 யால், அவ்விரண்டு பாஷைகளு மிகச்சிறந்தனவே. இதுபற்றியே
 திருமந்திரமும், “ஆரியமுந் தமிழுமுடனே சொல்லிக், காரிகையா
 ர்க்குங் கருணைசெய்தானே” என்று விளக்கியருளியது. இதன்
 பொருள் பரமசிவன் தமது பத்தினியாராகிய உமாதேவியாருக்கு
 வடமொழியுந் தென்மொழியும் உபதேசித்தருளினு ரென்பதாம்.
 இதுபோலத் தமிழ்விசிட்டங் கூறும் பிரபலப் பிரமாணங்கள் பற்பல
 உள்ளன. பரமசிவன் தமிழிலக்கணத்தைத் தனக்குச் சமானரென்
 னு உலகெலாமுணர விளக்கிய அகஸ்திய மகரிஷிக்கு உபதேசித்த
 தாலும், மற்றும் பற்பல அற்புத மகிமைகளாலும் வடமொழியைக்
 காட்டிலும் தமிழுக்கு விசிட்டங்கூறுவார்பலர். ஆகவே அப்பிரா
 மணர்கள் இது தமிழ்தானேயென்று ஏழனஞ்செய்து ஒதுக்குவது,
 அவரது அறியாமையன்றி வேறில்லை. அவர்செய்யும் ஏழனமும்
 பரமசிவன்வரையிற் செல்லுதலால், அப்பிராமணர்கள் பரமசிவ
 தண்டனைக்கே ஆளாவரென்க.

இனிச், சதாசிவமுகோற்பநர்களாதலாற் சிவபுத்திரர்களாய்
 அப்பரமசிவனைப்போலவே, வேதவேதாந்த சடங்க சிவாகமாத்ரி
 சகல சாஸ்திரபாராயண அத்தியாபகத்துவாதிகளிலும், தமக்குக்
 கீழுள்ள பிரம்மக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திராதியர்க்குச் செய்து வைக்
 கின்ற சிவநிக்ஷாதி சகலகிரியைகளிலும், பரிபூரணமான அதிகார
 முள்ள ஆதிசைவர்களாகிய சிவப்பிராமணர்களுக்கு, வேதாத்தியய
 னாதிகளில் அதிகாரமில்லையென்று, அருமையே நிரம்பப்பெற்று
 அகந்நதையே மேற்கொண்டு அறிவிழந்த சிவபிராமணர்கள் கூறு
 கின்றார்கள். அப்பிராமணர்கள் அங்ஙனங் கூறுவது சார்வபௌ
 மனாகிய ராஜகுமாரனுக் குரியதென்பதில் ஓரணுவளவுஞ் சந்தேகத்
 துக் கிடமில்லாத ராஜகிரீட மில்லையென்று யாரேனும் ஊத்தை

வாயாற் கூறினால் அதனோடொக்குமன்றி வேறில்லை. ஆயினும், அக்கூற்று உதைபட்டொழியும்படி கூற்றுதைத்த பரமேசுவரவாக் காகிய பிரபலப் பிரமாணங்கள் பின்வருவன. உத்தம விவேகிகள் காண்பாராக.

பேளஷ்கராகமம் கிரியாபாதம்.

வேதாசமபரஸ்யைவ சாதிகாரோவிதிமதே
வேதாகமாசாரபரஃ சிவத்விஜயிதிரிதஃ
தஸ்யரித்யமதிதவ்யாஃ வேதாஸாங்க பதக்ரமஃ
தஸ்யவிப்ரஸ்ய சம்போச்ச பேதோநாஸ்தி நஸம்ஸயஃ
பேதமயக்கல் ப்யதேமோகாத் சதுராத்மா நஸம்ஸயஃ

இ-ள். வேதாகமங்களில் உரிமையுள்ளவர்களுக்கு அதிகாரம் விதிக்கப்படுகின்றது. வேதாகமங்களின் அனுட்டானத்தில் சிரேஷ்டர்கள் என்று சிவத்துவிஜர்கள் சொல்லப்படுகிறார்கள். அந்தச் சிவத்துவிஜர்களால் பதக்கிரமங்களுடன் சாங்கமாக வேதங்கள் பிரதினமும் அத்தியயனம் பண்ணத்தகுந்தவைகள். அவ்விதமாக அத்தியயனம் செய்த சிவத்துவிஜருக்கும் பரமசிவனுக்கும் பேதமில்லை இதற்கந்தே தகமில்லை. எனினாவது அறியாமையினாலே பேதங்கல்பிப்பானனால் அவன் துராத்மாவேசந்தேதகமில்லை யென்பதாம்.

மதுடாகமம்.

வேதாங்கநாநாவிதமந்த்ர தந்த்ரமுத்ரா கிரியாசிப்பகவாக்சுருபம்
ஆசாரயுக்தம் சுகுணம்ஸ்வருபம்ஆசாரியமாகஃ சிவம்ஆதிசைவம்.

இ - ள். வேதங்கள் சடங்கங்கள் அனேகவித மந்திரங்கள் சிவாகமங்கள் தொண்ணூற்று விதமான முத்திரைகள் கர்ஷணாதி பிராயச்சித்தாந்த கிரியைகள் சிப்ப நூல்கள் இவைகளை ஒதிஉணர்ந்தவர்களும், சுருபகவாக்மான்களும், ஆசாரஅனுஷ்டானமுள்ளவர்களும், சுகுணவான்களும், தேஜோவான்களும், சிவாசாரியர்களுமாகிய ஆதிசைவர்களைச் சிவமென்றே சொல்லுகிறார்கள், என்பதாம்.

வீராகமம்.

வேதசாஸ்திரேஷ்டம் நிபுணகஃ சைவசாஸ்திர பரிக்ரஃ
மந்த்ரக்ஞோ மதிமான் பிரக்ஞஃ த்ருடபக்தி த்ருடவிரதஃ
ஆதிசைவ இதிப்பு ரோக்தஃ சசிவப்ராமணோ குருஃ

இ - ள். வேதசாஸ்திரங்களில் நிபுணர்களும், சிவாகமபாரங்கதர்களும், மந்திர சாஸ்திரங்களை அறிந்தவர்களும், விசேஷ புத்தி

மாண்களும், திடமான சிவபக்திமாண்களும், சிவவிரதிகளுமாகிய அந்த ஆதிசைவர்கள் சிவப்பிராமணர்களென்றும் லோககுரு வென்றும் சொல்லப்படுகிறார்கள். என்பதாம்.

சகலாகம சங்கிரகம். இது எல்லா ஆகம தாற்பரியங்களை யும் சங்கிரகித்து பரமசிவன் பார்வதிதேவியாருக்கு உபதேசித் தருவியது.

தேவஸ்ய சந்ரிதௌ நித்யம்ஆதிசைவ நிரந்தரம்

வேதபாராயணங்காரியம் நான்யசேதோபி ரத்நிரஜே.

இ - ள். இமோற்பர்வதராஜபுத்திரியே? சிவசந்ரிதியில் எப் பொழுதும் ஆதிசைவர்கள் ஒரே மனசாக வேதபாராயணம் செய் யவேண்டும். என்பதாம்.

இதுவுமது.

சிவ தீக்ஷா பரோ விப்ரஃ ஆதி சைவப்ர கீர்த்திதஃ
தஸ்யைவ வேதாத்யயனே அதிகாரோ விதீ யதே
சனூர் வேதாந்தீத்வாத ஸ்வஸ்தி கார்யம் நசாபரைஃ
தீக்ஷா பரை ரேவகார்யம் ப்ராதாந்யே நமகேஸ்வரி
ஸமீபே தேவதேவஸ்ய சிவதீக்ஷா பரைர்த் விஜைஃ
ஆதி சைவ சதாகார்யம் வேதபாராயணம் புதைஃ

இ - ள். ஆதிசைவன் சிவதீக்ஷாபரணான சிவப்பிராமண னென்று சொல்லப்படுகிறான். அவனுக்கே வேதாத்தியயனத்தில் அதிகாரம் விதிக்கப்படுகிறது. அவன் நான்கு வேதங்களையும் அத் தியயனம் செய்தபின்பு வேதபாராயணம் செய்யவேண்டும். (இவ னுக்கே நான்கு வேதங்களில் அதிகாரமுண்டு) மற்றைய பிரம்மக்ஷத் ரிய வைசியர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு உரிய வேதசாகைகளை அத்தி யயனம் பண்ணலாமன்றி அந்ரிய வேதசாகைகளை அத்தியயனம் பண்ணக்கூடாது. சிவதீக்ஷாவான்களாகிய ஆதிசைவர்களே முதன் மையான வேதபாராயணர்கள். சிவதீக்ஷாவான்களாயும் வித்வான் களாயும் உள்ள ஆதிசைவர்களாலேயே சிவசமீபத்தில் சதாகால மும் வேதபாராயணம் பண்ணத்தகுந்தது. என்பதாம்

இதனால், ஆதிசைவர்களாகிய சிவப்பிராமணர்கள், நான்கு வேதங்களும் அத்தியயனஞ் செய்யவும், தங்கிமுள்ள பிரம், க்ஷத்தி ரிய, வைசியர்களுக்குச் சொல்லிவைக்கவும், வேதாத்தியயனவரி சையில், தாங்களே மற்றை மூன்று வருணத்தாரினு மூன்னின்று அதாவது முதன்மையாக அத்தியயனஞ் செய்துவரவும், பரிபூர்த்தி

யான அதிகாரிகளென்பதும், மற்றைய மூன்று வருணத்தாரும் அவரவர்களுக்குரிய அந்தந்த வேதசாகைகள் மாத்திரம் ஒதுதற் குரியர்களன்றி நான்கு வேதங்களும் ஒருங்கே அத்தியயனஞ் செய்தற் குரியரல்லரென்பதும் தெளிவாயது. ஆகவே சிவப்பிராமணர்களுக்கு வேதாதிகாரமில்லை யென்னும் மூடவசனம் தூரம்போய்த் துச்சமா யொழிந்ததென்க.

ஒருவாறு இலாகாவும் கூறிவந்த சுருதியுத்திப் பிரமாணங்களாலும், இன்னும் எத்தனையோ ஆங்காங்குள்ள அதிபிரபல சுருதிப் பிரமாணங்களாலும், பிரமாமுகோற்பன வைதிகப் பிராமணர்களைக்காட்டிலும், சதாசிவ முகோற்பன வைதிக சைவப்பிராமணர்களாகிய ஆதிசைவர்கள் மிக மேலானவர்களென்பது விளக்கமாகின்றது. இனி அனுபவத்தாலும் லோகப்பிரசித்தமே. இது சிவாலயாதிகளில் அச்சிவப்பிராமண பாலியர்களிடத்துக்கூட வயசு முதிர்ந்த வைதிகப்பிராமணர் சந்நியாசிகள் முதலிய எல்லாரும் இருகைகளையும் நீட்டி விபூதி வாங்குதல் முதலிய உத்தம காரியங்களால் யாவரும் நேரேதெரிந்த விஷயமே. இவையெல்லா மிங்ஙனமாகவும், இன்னேரன்ன பற்பல அற்புத மகிமைவாய்ந்த சிவதுல்லியர்களாகிய சிவப்பிராமணர்களை, இக்காலத்திற் சிலர் தாம்பிராமணரென்பது பேர்மாத்திரையா யொழியப் பொறுமையாதி தூர்க்குணங்களே மேற்கொண்டு இகழ்ந்து ஒதுக்கிப் பேசுகின்றார்கள். அதிப் பிரபலப்பிரமாணங்களில் ஒருசிறிதும் நோக்காமல் தமக்குவரும் உய்தியில்லாத சிவத்துரோகத்துக்கே யாளாக நிந்திப்பார்களானால், அங்ஙனம் நிந்தித்தற்குக் காரணம் யாதென்பது புத்திமான்கள் ஊகித்துணரத்தக்கதே. அக்காரணத்தைத் தெய்வப்புலமைத்திருவள்ளுவநாயனார் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். அதாவது, “நலத்தின்க ணுரின்மை தோன்றி னவனைக், குலத்தின்க ணையப் படும்.” என்னுந் திவ்விய சுருதியே. இதன் பொருள் ஒருவனிடத்து, வேதசிவாகம புரானேதிகாசாதி நூல்களில், உயர்வென்று கூறுகின்ற நன்மையிடத்துப் பிரியமில்லாமை தோன்றுமானால், அவனை உலகம் அவன் குலத்தினிடத்துச் சந்தேகப்படும் என்பதாம். எனவே, அவன் தன் பிதாவுக்குப் பிறந்தவனல்ல தன் தாய் அன்னிய புருஷனைக் கூடிப் பெறப்பட்டவனே என்பதே அத்திவ்விய சுருதியின் சுருத்தென்க.

இனி அப்பிராமணர் சிலர் மேற்கூறியவாறு சுருதியுட்கு அனுபவங்களாலுஞ் சிறந்துள்ள மகிமை நோக்காது, சதாசிவ முகோர்ப்பன சிவப்பிராமணர்களைச், சிவாலயாதிகளில் கூலிக்குப் பூசை செய்கின்றார்களென்றும், அதனால் அவர்கள் இழிந்தவர்களென்றும் கூறுகின்றார்கள். கூலிப் பூசனை இழிவுதருமென்ப துண்மையே. “தன்குற்றநீக்கிப் பிறர்குற்றங்காண்கிற்பி, நென்குற்ற மாகுமிறைக்கு” என்பது சுருதி. அப்பிராமணர்களில் கூலிக்கு வேதம் படிப்பிக்கின்ற ரணேகர், கூலிக்குப் பூசை செய்கின்ற ரணேகர், கூலிக்குச் சூரியநமஸ்கார செய தவ ஓமாதிகள் செய்கின்றரணேகர், கூலிக்குக் கணக்கெழுதுகின்றரணேகர், அன்னவிக்கிரயமாதி தங்களுக்குச் சிறிதும் பொருந்தாத மிகச்சாமானிய வேலைகள் பற்பல செய்கின்றாரு மணேகர். இவை யெல்லாம் கூலிவேலையல்லவோ?

இவர்களுக்கெல்லாம் இழிவுகூறும் பெருமைப்படுத்திக் கொண்டுகின்ற அப்பிராமணர்கள், சிவப்பிராமணர்களை மாத்திரம் இழித்துக் கூறினால், அவர்களை ஓரணுத்துணையாவது நீதியுள்ளவர்களென்று பெரியோர்கள் மதிப்பார்களா? அப்பிராமணர்கள் செய்யுங் கூலித் தொழில்களை நான் வெளியிட்டேனென்று என்னைப் புறங்கூறர்கள் தத்தம் வருணச்சிரம தருமங்கள் நமுவவிடாது மேற்கொண்டொழுகும் உத்தமப் பிராமணர் முதலியோரென்க. ஏதனால், அக்கூலிவேலைகள் லோகப்பிரசித்தமாதலால்.

இதனால், அத்தியாபகர்கள் முதலிய உத்தமப் பிராமணர்களை யுங் கூலித்தொழிலாளரென்று கூறவந்தேனல்லேன். சிவப்பிராமணர்களை, அப்பிராமணர் சிலர் அங்ஙனம் கூறியது நோக்கி எடுத்துக் காட்டியதன்றி வேறில்லை. ஆனால் முடிவுதா நென்னையோ வென்றால்:—சித்தசமாதானத்துடன் உத்தமர்களுணர்வார்களாக, அதாவது சிவாலயத்திற் சிவப்பிராமணர்களாகிய குருக்கள்மார்க்கு மாசம் இன்ன சம்பளமென்று அவ்வதிகாரிகள் பேசிக்கொண்டு கொடுத்து நடத்தலும், பாடசாலாதிபதிகள் கனபாடிகளுக்கு அவ்வாறு பேசிக்கொண்டு கொடுத்து நடத்தலும், கிரகதோஷாதிகளுக்காகச் சூரியநமஸ்கார ஜெப தப பூஜாதிகளுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு இன்னது என்று பேசிக்கொண்டு கொடுத்து நடத்தலும், முறையல்ல. பின்னை யெப்படியென்றால், குருக்கள்மார், கனபாடிகள், முதலியோர்களுடைய குடும்ப சம்ரக்ஷணைகளை அதிபதிகளே

செவ்வேநடத்தித் தெக்கணையாசச் சமர்ப்பிக்கவேண்டியதே முறையென்க. இவ்வுண்மை யாவரு மேற்கொண்டு நடத்தும்பொருட்டே சிவாகமாதிகளில் மகாசாந்தியாகிய சும்பாபிஷேகக் கிரியாதிகள் கூறுமிடத்து அந்தச் சிவத்திரவியத்திற் பதினென்றில் ஒரு பங்கு சிவப்பிராமணர்களாகிய குருக்கள் மார்க்கென்று நியமித்திருக்கின்றது. முற்காலங்களில் மேற்கூறியவாறே நடந்ததாக நூல்கள் கூறுகின்றன. தற்காலத்திலும் சிற்சில இடங்களில் அவ்வாறு மானியங்கள் ஏற்பாடாகி நடக்கின்றன. ஆதலால் சம்பளமென்று பேசிக்கொடுப்பது எவ்வழியினுமுறையல்ல, அங்ஙனமாகவும் சில இடங்களில் அதிபதிகள் சம்பளமாகப் பேசிக்கொண்டு நடத்துவது காலவேற்றுமையாற் போலும் மற்றை யிழிதொழிலாளரை அவர்தலைவியே அவையென்று ஒதுக்கிவிட்டு உத்தமகாரியமாகிய அத்தியாபகாதி செய்வோரையும் உத்தமோத்தம சிவகாரியமாகிய சிவாலயபூஜாதி செய்வோரையும் கூலித்தொழிலாளரென்று இழிவுகூறுது புகழ்ந்து பாராட்டுவதே நடுவுநிலை சிறிதுந் தவறாத பெரியோர் கடமையாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

சிவமஹாபுராணம்.

அன்னதான பலன்.

வியாஸமுனிவர் ஸரத்குமார முனிவரை நோக்கி, ஸ்வாமி! உத்தமகுண சிரேஷ்டர்களான வேதியருக்குத் தானஞ்செய்வதிலேயே விருப்பமுடைய அரசன், இவ்வுலகத்தில் யாதுதானத்தைச் செய்யவேண்டும்? அதனையும் எனக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும் என வினவ, பிரமபுத்திரராகிய ஸரத்குமார முனிவர் சொல்லத் தொடங்கினர்; தேவர்களும் ருஷிகணங்களும் அன்னமே சிறந்ததென்று சொல்லுகின்றார்கள். அன்னத்திலேயே யாவும் விளங்குகின்றன வாதலின், சத்ஜனங்கள் அன்னதானத்தையே விசேஷமாகச் செய்ய விரும்புவார்கள். அன்னதானத்திற்குச் சமானமான தானம் இதுவரையில் ஒன்றுங்கிடையாது, இனிமேலும் உண்டாக மாட்டாது. அன்னமே சராசரப் பிரபஞ்சமாகிய எல்லாவற்றையும் நிலைபெறச்செய்கின்றது. அன்னமே உலகத்தில் வலிமையை யுண்டுசெய்யும். அன்னத்திலேயே பிராணன் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட

டிருக்கின்றது. தன் ஆத்துமத்திற்கு இதத்தைச்செய்ய விரும்பு
 வோன், குடும்பத்தைப் பிடித்தாயினும், தன்வீட்டையடைந்த
 சந்நியாசிக்கும் அதிதிக்கும் அன்னமளிக்கவேண்டும். தன் ஆத்து
 மாவிற்கு இகலோகத்திலும் பரலோகத்திலும் சுகத்தைபுண்டிசெய்
 ய விரும்புகிறவன் தன்வீட்டையடைந்த அதிதிக்கு அன்னமளிப்
 பானாயின் அது மேலுலகத்திற்குப் பெருந்துணையான நிதியாக
 விருக்கும். கிர்த்தியை விரும்பினவன் நடுப்பகலில் மகாசத்தின
 னாய், தூரதேசத்தினின்று வந்தவனுய்த் தன்வீட்டையடைந்த அதி
 தியைப் பூஜைசெய்யவேண்டும். வியாசமுநிவனே! அன்னத்தை
 யளிப்பவன் சாந்த சீலனாகவும் சத்ருணனாகவும் நின்று அதிதி
 பூஜைசெய்யும் பகூத்தில் இம்மை மறுமைப் பலன்களை யடைவான்.
 தூரதேசத்தினின்று வந்த அதிதியை ஆதரணை செய்யாது திரஸ்க
 ரிப்பவன் மகாபாவத்தையடைவான். தன்வீட்டையடைந்தவனு
 டைய குடிப்பிறப்பு, குணம் முதலியவற்றை விசாரணை செய்ய
 வேண்டுவதில்லை. ஒவ்வொருவனுக்கும் அன்னதானஞ் கொடுப்ப
 தே விசேஷபலனை யளிக்கும். முன்பின் அறியாதவனுன அதிதி
 குச் சிரேஷ்டமான அன்னத்தை யளித்தவன் சகல சாம்பிராஜ்ஜி
 யங்களையும் பெறுவான். பிதூரர்களும் தேவர்களும் வேதியர்களும்
 அதிதிகளுமாகிய இவர்களை, அன்னத்தால் ஆனந்திக்கச்செய்பவன்
 அநந்தமான புண்ணியத்தை யடைவான். பெரும்பாவியாயிருப்பி
 னும் அதிதிக்கு அன்னமளித்தவனுடைய பாவங்களெல்லாம் நெ
 ருப்புப் பொரிபட்ட பஞ்சப் பொதிபோல நசிக்கும்; அதிலும்
 அவ்வதிதி அந்தணனுயிருப்பின் விசேஷ பலன் கைகூடும். பிராம
 ணனுக்கு அன்னதானஞ் செய்தால் அழியாதபலனைக் கொடுக்கும்.
 சூத்திரனுக்கு அன்னதானஞ் செய்தால் மகத்தான பலனைக் கொடு
 க்கும். சூத்திரனுக்கு அன்னபானங்களைத் தானஞ்செய்தால் அதி
 லுஞ்சிறந்த பலனைக்கொடுக்கும். அதுவே பிராமணருக்குக் கொ
 டிக்கச் சம்பவித்தால் அக்ஷயமாகும். ஆதரணையற்றவந்த அதிதி
 யைக் கோத்திரம் சரணம் ஸ்வாத்தியாயம் தேசம் முதலியவற்றை
 விசாரியாது அவ்வதிதிக்கு அன்னதானஞ் செய்யவேண்டும். அன்
 னதானஞ் செய்தவன் திவ்வியமான சம்பத்துகள் உண்டாகப்பெற்
 று, தன் புத்திரயித்திராதிகளால் மதித்து உபசரிக்கப்பட்டு, அவ்
 வாரே சுவர்க்கலோகத்தில் காமதேனு கற்பகவிருகூழ் முதலியவற்
 றால் தனது பணிகள் செய்யப்பெறுவான். வியாஸமுநிவனே!

அன்னதானத்தினால் சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்து அதனைப் பிரகாசிக்கச் செய்வார்கள். அவ்விடத்தில் அவர்கள் விரும்பிய சுகங்கள் யாவும் சித்திக்கும். பொன்னாற்செய்த கிணறுகளும், மனோகரமான தடாகங்களும், மலர்ச்சோலைகளும், வெண்ணிறத்த வாகனங்களும், சிறந்த பக்ஷியங்களும், தேவான்னமும், சீனிசீனம்பரங்களும், நவரத்தினகசிதமான ஆபரணங்களும் அவர்களுக்குண்டாகும். அவ்வுலகத்தில் நதியாகப் பால்பெருக்கெடுத்தோடும். தவள மாளிகைகள், பொன்னிறத்த கட்டில்கள் முதலியவற்றுடன் தாம் விரும்பிய இடங்களிற் சென்று திரும்புவர். புண்ணியகரமான அன்னதானத்தால் இவ்வகைய சிறந்த பதவிகள் கைகூடுவதால் அன்னதானமே விசேஷமாகச் செய்யத்தக்கது. சிராத்தகாலத்தில் சத்பாத்திரனை வேதியனுக்குப் பக்தியோடு அன்னதானஞ் செய்தவன் தனது பிதுர்க்களை அக்ஷயமான பதவியிலிருத்துவான்.

சூளை - சோமசந்தரநாயகரவர்கள்

இயற்றிய

அர்ச்சாதீபம்.

அகண்ட சச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயுள்ள பரவஸ்து ஒன்றுள தெனக் கைக்கொண்டொழுகும் ஆஸ்திகர் பலருள் அந்தப் பரம் பொருளைச் சிலர் நிர்க்குணமாகவும், சிலர் ஸ்குணமாகவும், சிலர் சுகுண நிர்க்குணமாகவும், சிலர் இவை மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அறிந்து விவகரித்து வருகின்றார்கள். இவற்றுள், நாலாவது சொன்ன சித்தாந்தமே எமது சைவசித்தாந்தம். இந்த சித்தாந்தங்கள் நான்கனுள் நிர்க்குணவாதமொன்றே ரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் எனை மூன்று சித்தாந்தங்களும் முறையே ரூபமாகவும், ரூபா ரூபமாகவும், ரூபம்-அரூபம்-ரூபாரூபம் இம்மூன்றுடன் இவற்றைக் கடந்ததாகவும் அங்கீகரிப்பவர்க்கும். ரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் வைஷ்ணவர்கள். ரூபாரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் வேதாந்திகள். ரூபம்-அரூபம் - ரூபாரூபம்-அதீதம் இவைகளை அங்கீகரிப்பவர்கள் சைவசித்தாந்திகள். கேவலம் அரூபத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் வேதஸம்பந்திகளில் ஒருவருமின்று. இதனால் கேவலம் அரூபவாதிகள் வேதபாஹ்யரென்பது சித்தித்தது. மேற்கூறிய

வைஷ்ணவர்கள் முறையே மத்வராமாநுஜ வித்தார்திகளாவர். வேதார்திகள் சங்கரபாஷ்யாநுசாரிகளாவர். சைவசித்தார்திகள் முறையே நீலகண்ட பண்டிதபாஷ்யாவலம்பகர்களாவர். சங்கரபாஷ்யாநுசாரிகள் விவகார பரமார்த்தமென்னு மிரண்டில் விவகாரத்தில் சிவனையே துரியமூர்த்தியாக வொப்புக்கொண்டமையால், அவருஞ் சைவமேயாவர். அவரது பரமார்த்தத்தை நோக்கியே அவரை வேறு சமயிகளாக யாம் காட்டியதன்றி வேறில்லை. இந்த வியவஸ்தையால் வைஷ்ணவம் இரண்டு விதமாகவும், சைவம் மூன்று விதமாகவும் பாஷ்யரீதிகளை நோக்கி யாவரும் விவேகிக்க வேண்டியது. இந்த ஐந்து மதங்களைக்காட்டிலும் பாஷ்ய சித்தமான வேறு மதமொன்றுங்கிடையாது. மேல் யாம் கூறிய வுண்மைப்படி இந்த ஐந்து மதஸ்தர்களும் ரூபத்தை அங்கீகரித்த அடையாளமாக அவரவர்களுக்கும் ஆத்மார்த்த பரார்த்தபூசைகள் சிறந்திருக்கின்றன. இந்தப்பூசைகள் ஏதாவதொன்றிற் பாவனையாகச் செய்யப்படுமென்றி அந்யதாகூடாது. இப்படியே யாவருஞ் செய்து வருகின்றனர். இதனால், வேதவித்துக்களாவார் பகவதுபாசனையை அர்ச்சாமார்க்கத்திற் செய்யவேண்டுமென்பது இனிது சித்தித்தது.

இவ்வுண்மைகளை யறியாத சிலர் மேல் சித்தார்த்தங்கள் ஒன்றினுஞ் சேராத (பிரஹ்மசமாஜம்) என்னும் அவார்தர கல்பிதநாமத்தால் ஒரு கூட்டத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு கிறிஸ்துசமய ஏற்பாட்டில் சில பாகங்களைத் தழுவி யாம் வைதிகர்கள் என்று பிரஸ்தாபித்துப் பிரவர்த்தித்து வருகின்றார்கள். (பிரமசமாஜமெனப் பேசுமதமெங்கே—உரமுறக்கண்டிங்கே நீயோதல்) எனவும், (எங்கேயவர் மதநூலெக்காலந்தோன்றியது—பங்காருமுன்னோரார் பார்த்தரியாய்-கொங்காரு—நன்மலை வேய்ந்திட்ட நல்லாசிரியரெவர்) எனவும் போந்த வினாக்களை யோசிக்கின், அவர் பெருமை இனிது விளங்கும். இவர்கள் வேதத்தைக் கரைசண்டவர்களாகத் தங்களை மதித்துக்கொண்டு வேதத்தில் பிரஹ்மத்துக்கு ரூபஞ்சொல்லவில்லை யெனவும், ரூபமில்லாத பிரஹ்மத்தை ரூபமாக விக்கிரகங்களில் வணங்குவது கூடாதெனவும், அர்ச்சைகளை வணங்குவதற்கு வேதத்தில் ஆதரவில்லை யெனவும் பிரசங்கித்து சாமானியர்களை மயக்கி வருகின்றார்கள். சில பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டுச் சந்தோஷிக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய அபிமதத்தைக் கொஞ்

சம் ஈண்டெடுத்துக் காட்டி, அதிலுள்ள தோஷங்களை விளங்கத் தீட்டி, எமது வைதிக சித்தாந்தத்தி னுண்மையை இனிது நாட்டி, ஸாதுக்கள் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஸுபோதாம்ருதத்தை யூட்டி உபகரிப்பாம்.

அன்றோர் பயனிலவான பல வீண்விஷயங்களிலெல்லாந் தலை யிட்டுக்கொண்டு விவகரித்து வருகின்றார்களேனும், அவைமுழுதும் யாம் கவனிப்பது அவசியமல்ல. வேதங்களைப் பிரமாணமாகத் தேடி விவகரிக்கும் விஷயத்தைமாத்திரமே யாம் கவனிப்பது அவசியம். (வேதஸமாஜ முதல் வீண்ணப்பம்) என்னுஞ் சுவடியிலும் வேறு சில பத்திரிகைகளிலும் அவர்கள் திருப்பித்திருப்பி யெழுதி மகிழ்ந்து கொண்டாடி யுதகரிக்குஞ் சில சுருதிவசனங்களுள். அவைகளையும், அவைகளுக்கு அவர்களெழுதிய வுரைகளையும் ஈண்டு முன்னர்க் காட்டி, அநந்தரம் அவைகளெத்தகைய யோக்கியதை யுடையனவென்னு முண்மையையும் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

க-வது,—“ததோயதுத்தரதரம் ததருபமநாமயம்” என்னுஞ் சுவேதாசுவதர வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் (அருபம்-அநாமயம்) என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூப மில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

உ - வது,—“அஸப்தமஸ்பர்ஸ மரூப மவ்யம்” என்னுங் கடோபநிஷத் வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் (அருபம் - அவ்யம்) என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகையால் பிரஹ்மத்துக்கு ரூப மில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

ங-வது,—“நதத்ரசட்சர்க்கச்சதினவாக்கச்சதி ரோமநோவித் மோ நவிஜாநீமோயதை ததனுவிஷ்யாத், அர்யதேவதத்திவிதிதா ததோ அவிதிதாததி, இதிகஸ்ருமபூர்வேஷாம் யேனஸ்தத்த்வ்யாச சக்ஷிரே”

என்பனவாதியாய் கேகேனோபநிஷத் வாக்கியங்களை உதகரித்து இவைகளில் கண்-வாக்கு-மனசகளுக்குப் பிரஹ்மம் எட்டாது, கண் முதலியவைகளால் பிரஹ்மம் விளங்காது, பிரஹ்மத்தால் கண்முதலியவை விளங்குகின்றன. எதை இது என்று உபாசிக்கிறார்களோ அது பிரஹ்மமல்ல என்று சொல்லப்படுவதால், அர்ச்சாபிம்பங்கள் ஸ்பஷ்டமாய் விலக்கப்பட்டனவென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

ச-வது,—“யதாஹ்யேவைஷ்யேதஸ்மின் அத்ருஸ்யே அநாத் மே” என்னுந் தைத்திரிய வசனத்தை உதகரித்து, இதில் (அத்ருஸ்ய - அசரீர) சப்தங்களிருப்பதால் பிரஹ்மம் திரிசியமாகாதது, ரூபமற்றது என்று சாதிக்கின்றார்கள்.

ரு-வது,—“நபர்யகாச்ச க்ரமகாயமவ்ரணம்” என்னும் வாஜசநேய வாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில் (அகாயம்) என்று பிரஹ்மம் கேட்கப்படுகையால், அந்தப் பிரஹ்மத்துக்கு எவ்வித சரீரமுங்கிடையாது. என்று சாதிக்கின்றார்கள்.

சு-வது,—“அம்ததம் ப்ரவிஸந்திமே ஸம்பூதி முபாசதே, ததோபூய இவதே தமோயே ஸம்பூத்தியாக்ரதா” என்னும் வாஜசநேயவாக்கியத்தை உதகரித்து, இதில், படைப்பை = விக்கிரகங்களைத் தொழுவோர்கள் கொடிய அந்தகாரத்தை அடைவார்களென்று கேட்கப்படுகையால் விக்கிரகாராதனங் கூடாதென்று சாதிக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டுவதனால், அவர்களுடைய கொள்கை பிரஹ்மம் என்பதொரு பொருளுண்டெனவும், அது ரூபமில்லாதது எனவும், அதை விக்கிரகமாக வணங்குவது கூடாதெனவும் ஏற்படுகின்றது. இனி, அவைகளை முறையே யாம் பரியாலோசிப்பாம்.

முதல் வசனத்துக்குப் பூர்வபட்சிகள் (அவனைச் சிறந்ததிலெல்லாஞ் சிறந்தவனென்றும், ரூபமும், துன்பமு மற்றவனென்றும் அறியவேண்டியது) என்று பொருள் கூறுகின்றனர். அந்த வசனத்தில் (தத்) என்று நபும்ஸகலிங்கமே கேட்கப்படுகின்றது. நம்மவர் அதைப் புல்லிங்கமாகக்கொண்டனர். சுவேதாஸ்வதரம் பஞ்சருத்ரங்களி லொன்றாகையால் பூர்வோத்தர ஸம்பந்தங்களை நோக்கி நம்மவர் அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம். அப்போது சுவேதாஸ்வதரம் ருத்ராகிய புருஷனைப் பிரதிபாதிப்பது என்று அவர்களே கொண்டிருக்கவேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால், புருஷரூபமுடைய ருத்ரனை ரூபமற்றவனென்று சாதிக்க முயன்றது தவறு. ருத்ரபதமும், பிரஹ்மபதமும் ஒரேபொருளைச் சுட்டிய பரியாயபதங்க ளென்பதை (ஏகயேவருத்ரோ நத்வித்யயாயதஸ்தே) எனவும், (ஏகமேவாத்விதீயம்ப்ரஹ்மா) எனவும் போந்த சுருதிகளாலறிக. அன்றியும், (சர்வோஹ்யேஷ்ருத்ர) எனவும், (சர்வம் கல்பிதம்ப்ரஹ்மா) எனவும் அநந்தமுள. இதனால் அந்தப் பரமாத்மாவை அது என்றாலும், அவன் என்றாலுந் தோஷமில்லை. அது அது

என்றும், அவன் அவன் என்றும் எண்ணிற்றந்த சுருதிகள் கோஷிக்
கின்றன. நம்மவர் அவன் என்று கூறியபொருள் எமக்கு விரோத
மில்லை. அவன் என்பது ருத்ரனாகிய புருஷன் என்று கூறுவதற்கு
“புருஷோவைருத்ரஸ்” எனவும், “புருஷம் க்ருஷ்ணபிங்களம்” என
வும், “தத்புருஷாய வித்மஹே” எனவும், “புராதனோஹம் புரு
ஷோஹமீசு” எனவும், “தமீஸாநம் புருஷம்” எனவும், “ஸஹஸ்ர
வீர்ஷாபுருஷ” எனவும் பல சுருதிகள் சான்றுரைக்கின்றன. இத்
யாதி சுருதிபாஹுஸ்யங்களைத் தரிசித்தபிறகும் யாவரோ பிரஹ்
மத்துக்கு ரூபமில்லை யென்று வாய்திறப்பார்கள்? ஆயின், அந்த
வசனத்தில் (தத்ரூபம்) என்று அரூபத்தைக்கூறிப் தென்னையெனி
ன், இந்தக் கிரந்தத்தில் க-வது பக்கத்தில் பிரஹ்மமானது உருவம்-
அருவம்-உருவருவம்-அதீதம் என்னுந் தன்மையினது என்று யாம்
காட்டினோ மாகையால், அது அருவமாவதிலுந் தோஷமில்லை.
(அருவமோ ரூபாரூபமானதோவன்றிவின்ற - வருவமோ வரைக்
குங் கர்த்தாவடிவெனக் குணர்த்திங்கென்னி - வருவமும் ரூபாரூப
மானது மன்றிகின்ற - வருவமுமுன்றுஞ் சொன்ன வொருவனுக்
குள்ளதாமே) எனவும், (சிவனுருவருவமல்லன்) எனவும், (உருவன்
றருவன்று) எனவும், (இன்னதன்மையனென்றறியாச் சிவன்) என
வுஞ் சைவநூல்கள் கூறுமுறைமை கண்டுணர்க. சைவநூல்களில்
உருவம் - அருவம் - உருவருவம் - அதீதம் என்னும் இவைகளில்
எதுவரினும் சைவராயுள்ள பெரியோர்களுக்கு விரோதமுண்டா
காது. அப்படியே வேதவேதாந்தங்களிலும் உண்டாகாது. அவற்
றினுண்மை தெரிந்தால் யாவருக்குமே உண்டாகாது. அந்த வுண்
மையை இடம்வந்துழிவிரிப்பாம். இதனால், (தத்ரூபம்) என்று
காட்டிய வசனத்தால் பிரஹ்மம் அரூபமேயென்று சாதிக்கப்பட
மாட்டாது.

உ-வது காட்டிய வசனத்தில் அந்தப்பிரஹ்மம் ஸப்த ஸ்பர்ஸ
ரூப ரஸ கந்தாதிகளை அடையாதது என்று கூறுவதும் பூர்வபட்சிக
ளுக்கு உபகாரஞ்செய்திலது. இந்தவிவிதங்கள் மாயையிலுண்டான
தத்வபேதங்களாகையால், இவற்றைக் கொண்டிலது பிரஹ்மம்
என்ற எமது வித்தாந்தத்துக்கே உபகாரஞ்செய்தது. ஆகையால்,
(ரூபமற்றும்) என்ற பிரயோகமானது ரூபதன்மாத்திரையையே
மறுத்தது. இதனை நம்மவர் (ரூபவிஷயம்) என்று கிரஹித்துப்
பிரஹ்மத்துக்கு உருவமில்லையென்று சாதிக்கின்றார்கள். இனியா
வது கூர்ந்து யோசிக்கட்டும். (இன்னும் வரும்.)

திருவண்ணாமலை

திபதரிசனச் சரித்திரச் சுருக்கம்.

அகண்டாகார சச்சிதானந்த பரிபூரணசுயம்பிரகாசப் பொருளாய் விளங்கும் ஸ்ரீகைலாயபதியானவர் இந்த உலகத்தினுள் ஆங்காங்கிருக்கும் ஆன்மகோடிகளுக்கும்பொருட்டுத் திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்ற பல ஸ்தலங்களுள், ஆளுடைய பிள்ளையாராகிய திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள், ஆளுடையவரசுகளாகிய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள், ஆளுடைய நம்பிகளாகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் ஆளுடைய வடிகளாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்னும் இந்நால்வர்க ளருளிச்செய்த தேவார திருவாசகங்களை உடையனவாய்ச் சோனாடு முதலிய தேசங்களில் இன்னஇன்ன நாட்டில் இத்தனை இத்தனை ஸ்தலங்களென்று முன்னோர்கள் ஏற்படுத்தின கிரமப்படியே நடுநாட்டுக் குள்ளிருக்கும் ஸ்தலங்களுள் விசேஷமாகிய திருவண்ணாமலை யென்னுந் திருப்பதியும் ஒன்று.

இது கிருதபுகத்தில் அக்கினிமலையாகவும், திரேதாயுகத்தில் மாணிக்கமலையாகவும், துவாபரபுகத்தில் பொன்மலையாகவும், கலியுகத்தில் கல்மலையாகவும் திருவுருக்கொண்டு, அருணாசலம், சோணாசலம், கௌரிநகரம், தேசநகரம், முத்திநகரம், ஞானநகரம், சிவலோகம் என்பன வாதியாகப் பல பெயர்களைபுடையதாய், சிவபெருமானே கிரிருபமாய் இருக்கப்பெற்றதாய், பார்வதியார் திருவவதாரமானதும், திருக்கண்புதைத்ததும், மகிடாசுர மர்த்தனஞ் செய்ததும், இடப்பாகம் பெற்றதும், சந்திரவம்சத்தனாகிய வச்சிராங்கத பாண்டியன் பேறு பெற்றதும், அக்கினி வம்சத்தனாகிய வல்லாளராஜன் புத்திரகோகர்தீர்த்ததும், இந்திரதீர்த்த முதலாகிய அநேக தீர்த்தங்களுள்ளதும், ஆதித்தனுக்குத் தரிசனங்கொடுத்ததும், சூரியவம்சத்தனாகிய பிரதத்வராசனால் அனேககாணிக்கைகள் பெற்றதும், அஷ்டவசக்கள் பிரமன் முதலானவர்கள் பாவந் தீர்த்ததும், புளகாதிபன் பேறுபெற்றதும், அன்பர்கள் தவம்புரிந்து நற்கதியடையப்பெறுவதும், நினைக்க முத்திதரும் தலமென்றும் புராணத்திற் சொல்லப்படுவதுமாய் ஒப்பற்றதலமாம்.

பரமசிவம் மலையுருவமானதற்குக்காரணம் யாதெனின், ஒரு கற்பத்தில் மகாவிஷ்ணுவும் பிரமதேவனும் தான்தான் பிரமமென்று வாதித்துப் பேரிட்டதைத் தீர்க்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமான்

அக்கினிமலையாய் அவர்கள் மத்தியிலின்று கலகத்தைத்தீர்த்தருளி அவர்கள் வேண்டுகோளினால் ஒருசிறிய மலையாயுருக்கொள, அதைக் கண்டபிரமதேவனும் மகாவிஷ்ணுவும் சுவாமியைநோக்கி இம்மலையினுச்சியில் ஒருசோதி எந்நாளுந் தெரியும்படி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுது வென்றருளினர்.

கார்த்திகைமாதத்தில் வரும் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் இம்மலையினுச்சியில் ஒரு சோதிகாண்பிப்போம். அச்சோதியைத் தரிசித்தவர்கள் தரித்திரமும் வியாதியும் நீங்கி இஷ்டகாமியங்களைப் பெற்று வாழ்வார்கள். இவையல்லாமல் அரசர்களும் தவசிகளும் தரிசிப்பார்களாகில் இடையூறின்றி வாழ்வார்கள், அன்றியும் இதைத் தொழுதவர்களுக்கும் தரிசித்தவர்களுக்குமே யல்லாமல் அவருடைய கோத்திரத்தில் இருபத்தொரு தலைமுறைக்கும் மோக்ஷங்கொடுப்போம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

மேலும் இம்மலை ஜனனமரணமென்னும் வியாதிக்கு மருந்து போல இருப்பதினால் மலைமருந்தென்றும் அழல்வண்ணமாயிருப்பதினால் அருணாசலமென்றும் பெயர் பெறக்கடவது. இந்நாமத்தை ஒருதரம் சொன்னவர்க்குப் பஞ்சாட்சரத்தை மூன்று கோடிதரம் உச்சரித்தபலன் வருமென்று அருளிச்செய்தார்.

அதற்குப்பிரமனும் மகாவிஷ்ணுவும் ஆந்தமடைந்து சிவபெருமானைப்பார்த்துத் தேவரீர் இவ்வாறு மலைக்கோலமாயிருந்தால் அடியேங்கள் எப்படி பூசை செய்யக் கூடும். ஆகையால் இந்த மலையின் கீழ் ஒரு சிவலிங்கமூர்த்தியா யெழுந்தருளவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். சிவபெருமான் அப்படியே சிவலிங்கமூர்த்தமாவோ மென்று அந்த மலையினுள்ளே மறைய, உடனே அம்மலையினிடத்தில் சிவலிங்கந்தோன்றியது. அதைக் கண்டு பரமானந்தராய் மயனென்னுந் தேவதச்சனால் ஓராலயங்கட்டுவித்தார்கள், அப்போது அந்த இடத்தில் வளப்பம் பொருந்திய நகரமும் மூர்ந்து தீர்த்தங்களும் உண்டாயின. அல்லாமலும் ஆகாயகங்கை கிணறுகளாகவும், கற்பகவிருட்சங்கள் மரங்களாகவும், வந்திருந்தன. தேவர்களும் ரிஷிகளும் மனிதர்களாக வந்து பிறந்தார்கள். அரம்பா ஸ்திரீகள் தாசிகளாகப் பிறந்தார்கள். ஆகையால் எல்லாஸ்தலங்களும் உடனென்றும் அருணாசலஸ்தலம் முக

மென்றும் அதில் சிவபெருமான் கண்ணென்றும் இந்தஸ்தலத்தின் பெருமையை அளவிட்டுச் சொல்லுதற் கருமையென்றும் இரண்டாம் சம்புவாகிய நந்தீசுரர் மார்க்கண்டேயமுனிவருக்கு அதுக்கிரகஞ்செய்தார். அக்காலத்தில் சிவபெருமான் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி அம்மலையின் மேல் கார்த்திகை மாதத்தில் வருகிற கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் சோதி தரிசனமாகிக் கொண்டுவந்த பாவனையாக இப்போதும் அந்த மலையின்மேல் தீபதரிசனமாகின்ற படியால் அத்தினத்தில் இந்திரதீர்த்த முதலாகிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து கிரியை வலம் வந்து தங்கள் சத்திக்குத் தக்க படி தர்மங்களையுஞ் செய்து அருணாசலேசுரரைத் தொழுது தீபதரிசனமுஞ் செய்து துதிப்பவர்கள் அளவிலாச் சம்பத்தையும் மோகூடத்தையு மடைவார்கள். இதன்றியும்,

(இன்னும் வரும்.)

மோகூர் - முனிசாமிமுதலியார்.

பத்திரிகையின் தாமதம்.

இதுவரையில் நமது வைதிக சைவ அச்சுக்கூடத்தை சென்னை பானையப்பன்வீதியில் 43 வது கதவிலக்கமுள்ள எமது வீட்டிலேயே வைத்திருந்தோம். அதை இம்மாதமுதல் சென்னை தங்கசாலை வீதியில் 292 வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வைத்திருக்கிறோம். இனி இவ்வீட்டிலேயே இப்பத்திரிகையின் சம்பந்தமான சகல காரியங்களும் நடைபெறும்.

அச்சுக்கூடத்தின் இடம் மாறினதற்கு மாஜிஸ்ட்ரேட் அவர்களாடைய அனுமதியை எதிர்பார்த்திருந்தமையால் இம்மாதப் பத்திரிகை வெளிவரச் சிறிது தாமதமாயிற்று.

இ. ஆதிமூலமுதலியார், (ப-ர்.)

சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தின் இலவச வாசகசாலை.
(Free Reading Room.)

சென்னை தங்கசாலைவீதியில் 292 வது கதவிலக்கமுள்ள இவ்வாசகசாலையில் பல தமிழ் நூல்கள் சேகரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எவர்களும் காலை 8 மணி முதல் மாலை 5 மணி வரையில் வந்திருந்து தங்களுக்கு விருப்பமான நூல்களை வாசிக்கலாம்.

இ. ஆதிமூலமுதலியார்,

காரியதரிசி.